

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΒΙΛΛΕΜΕΡ

(Μυθιστορία Γεωργίας Σάνδ.—Μετάφρασις Α. Β.)

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

I

Εἶρε τὸν μαρκήσιον βαθέως ἐνησχολημένον εἰς τὸ ἔργον του.

— Σὲ ταράττω; ἠρώτησε. Τόσον τὸ χειρότερον! Πρέπει νὰ σὲ σφίγξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἡ μητέρα μου ἀνέγνωσε πρὸ μικροῦ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Κυρίας Δυνιέρ.

— Ἄλλὰ φίλε μου, δὲν ἔγεινεν ἀκόμη αὐτὸς ὁ γάμος, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος δεχόμενος τὴν ἀδελφικὴν περίπτωξιν.

— Ἐγεινεν, ἂν τὸν θέλῃς, καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὸν θέλῃς.

— Ἴσως τὸ νὰ θέλω δὲν θὰ ἦτο ἀρκετόν. Χρειαζέται γόητρον πολὺ διὰ ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν λαμπρὰν φήμην, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐδημιούργησεν ἡ γραῖα αὐτῆ δούκισσα, ἀδικούσα σέ, ὡς φρονῶ.

— Ἡ δούκισσα ἔκαμε λαμπρὰ, καὶ δὲν εἶπε μάλιστα ὅσα ἔπρεπε νὰ εἰπῇ. Μοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἰδῶ, νὰ τῆς τὰ εἰπῶ ὅλα. Κύτταξε, νὰ νομίζῃ ὅτι δὲν ἔχει γόητρον! Τί καλὰ γνωρίζεις τὸν ἐαυτὸν σου!

— Τὸν γνωρίζω καλλίτερα παρ' ὅσον χρειάζεται, ὑπέλαβεν ὁ κ. Βιλλεμέρ, καὶ δὲν ἀπατώμαι.

— Ἄλλὰ τί ὀργή! Νομίζεις ὅτι εἶσαι λύκος; Δὲν ἐμάγευσε τὴν Κυρίαν Γ. . ., τὴν πλέον φρόνιμον γυναῖκα τοῦ κόσμου;

— Σὲ παρακαλῶ, μὴ μοῦ ἠμιλῆς περὶ αὐτῆς. Μοῦ ἐνθυμίζεις τί ὑπέφερα, πρὶν κατορθῶσαι νὰ τῆς ἐμπνεύσω ἐμπιστοσύνην, καὶ τί ὑπέφερα κατόπιν διὰ νὰ τὴν διατηρήσω. Τί τὰ θέλεις. . . προσέθηκεν ὁ μαρκήσιος, λησμονούμενος ὀλίγον, οἱ ἐμπικθεῖς ἄνθρωποι δὲν ἔχουν πνεῦμα! Σὺ τὸ ἀγνοεῖς αὐτό, διότι ἐμάγευσε ἐκ πρώτης ὄψεως, καὶ δὲν ἐπέζητεις ἀποκλειστικὸν καὶ ἰσόβιον ἔρωτα. Ἐγὼ μίαν μόνην λέξιν ἤξεύρω νὰ εἰπῶ εἰς γυναῖκα: ἀγαπῶ καὶ ἂν δὲν ἐνοήσῃ, ὅτι ὅλη μου ἡ ψυχὴ περιέχεται εἰς αὐτὴν τὴν λέξιν, ποτὲ μοῦ δὲν θὰ κατορθῶσαι νὰ προσθέσω ἄλλην.

— Αἶ, λοιπόν, θ' ἀγαπήτῃς τὴν Ἄρτεριν Ξαιντράιγ, καὶ θὰ τὴν ἐνοήσῃ, αὐτῆ, τὴν μόνην καὶ ὑπερτάτην σου λέξιν.

— Ἄλλ' ἂν ἐγὼ δὲν τὴν ἀγαπήσω;

— Ἄλλ' εἶνε χαριτωμένη, φίλτατέ μου! Τὴν εἶδα μικράν· εἶνε ἄγγελος.

— Ὅλος ὁ κόσμος τὸ λέγει· ἀλλ' ἂν ἐμὲ δὲν μ'

ἀρέσει; Μὴ μοῦ εἰπῆς ὅτι εἶνε περιττόν νὰ λατρεύῃ τις τὴν γυναῖκά του, ὅτι ἀρκεῖ νὰ τὴν ἐκτιμᾷ καὶ νὰ τὴν εὐρίσκη εὐχάριστον. Περὶ τούτου δὲν φιλονεικῶ· εἶνε περιττόν. Ἄς ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα τοῦ νὰ γίνω δεκτός. Ἄν δὲν ἀγαπῶ, δὲν θὰ κατορθῶσαι ν' ἀγαπηθῶ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει δὲν νυμφεύομαι.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, φαίνεται ὅτι τοῦτο μᾶλλον ἐλπίζεις, ἐφώνησεν ὁ δοῦξ μετ' ἀληθοῦς λύπης. Ἄ, ἡ πτωχὴ ἡ μητέρα, ἡ ὁποία εἶνε τόσον εὐτυχὴς μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς! Κ' ἐγώ, ὅστις ἐνόμιζα ὅτι μετὰ ἠθώσατε τέλος πάντων ἡ τύχη! Εἴμεθα λοιπόν, Οὐρβανέ, καὶ οἱ τρεῖς κατηραμένοι;

— Ὅχι! ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος, συγκεκινημένος. Μὴ ἀπελπίζομεθα. Καταγίνομαι νὰ μεταβάλω τὸν ἄγριον χαρακτήρα μου. Ἐν τιμῇ, καταγίνομαι μετὰ ὅλας μου τὰς δυνάμεις. Θέλω νὰ περᾶνω τὴν τεταραγμένην αὐτὴν καὶ ἄγονον ὑπάρξιν μου. Ἀφήτε με τὸ θέρος ἐλεύθερον νὰ νικήσω τὰς ἀναμνήσεις μου, τοὺς δισταγμούς μου, τοὺς φόβους μου. Σὲ βεβαιώνω, θέλω νὰ σὰς κάμω εὐτυχεῖς, καὶ θὰ με βοηθήσῃ ἴσως ὁ Θεός.

— Εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου· εἶσαι ὁ καλλίτερος τῶν ἀνθρώπων! ἀπήντησεν ὁ δοῦξ, ἐνχαλιζόμενος αὐτὸν καὶ πάλιν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ μαρκήσιος ἦτο βαθέως τεταραγμένος, ἀπήγαγεν αὐτὸν εἰς περίπατον, ἵνα τὸν διασκεδάσῃ ἀπὸ τῆς ἐργασίας του καὶ ὑποστηρίξῃ τὰς ἀγαθὰς του διαθέσεις.

Ἐπραξε δὲ τότε ὅ,τι ὁ Οὐρβανὸς εἶχε πράξει πρὸς κατὰκτησιν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης ἐκείνης ἀδελφικῆς των διαχύσεως. Πόρροστη ἀσθενῆς καὶ πάσχων τὴν καρδίαν, ἵνα ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὸν ἰσχύν καὶ θέλησιν. Ἐξέφρασε ζωηρῶς τὰς τύψεις τοῦ σονειδῶτος του καὶ τὴν ἀνάγκην ἣν ἠσθάνετο ἠθικοῦ στηρίγματος.

— Δύο δυστυχεῖς, τῷ εἶπε, δὲν δύνανται νὰ βοηθήσουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ἡ μελαγχολία σου μετὰ παραλύει. Τὴν ἡμέραν μόνον κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ σὲ ἰδῶ εὐτυχῆ, θ' ἀνακτήσω τὴν δραστηριότητά μου καὶ θὰ αἰσθανθῶ χαρὰν ὅτι ζῶ.

Ὁ Οὐρβανὸς συγκινηθεὶς ἐπανάλαβε τὴν ὑπόσχασίν του. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ ἦτο λίαν ὀδυνηρὰ δι' αὐτόν, προσεπάθησε νὰ τὴν λησμονήσῃ, προκαλῶν τὴν εὐθυμον στωικίαν τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐγένετο δὲ τοῦτο ἀμείσως, διότι ὁ δοῦξ ἀσμένως ἐδραξέε θέμα ἀρεστότατον εἰς αὐτόν.

— Νὰ ἰδῆς! τῷ εἶπε, βλέπων αὐτὸν μειδιῶντα· θὰ μοῦ φέρῃς τύχην εἰς ὅλα! Ἐνθυμοῦμαι τώρα ὅτι πρὸ τινῶν ἡμερῶν μετὰ δυσηρέστει κατὰ φοβερὰ. Ἡμῖν ἄχαρις, ἀδέξιος δὲν ἤξευρα τί σκέπτομαι. Εἶχα καταστήσει ἠλιθίος. Εἶμαι βέβαιος τώρα ὅτι θ' ἀνακτήσω τὰς διανοητικὰς μου δυνάμεις.

— Καμμία γυναικεία ἱστορία πάλιν· εἶπεν ὁ

μαρκήσιος, καταστέλλων άόριστον και αιφνίδιον άνησυχίαν.

— Τι άλλο; αυτή ή μικρά Σαιν-Ζενέ με άπασχολεί περισσότερο ίσως άφ' ό,τι πρέπει.

— Και δέν πρέπει, άπήντησεν ζωηρώς ό μαρκήσιος. Δέν τό ώρκίσθης εις την μητέρα; Με τό ειπε. Θ' άπατήσης την μητέρα μας;

— Διόλου· άλλ' έπεθύμουν νά ήναγκαζόμην εις τούτο.

— Νά άναγκασθής; Δέν σ' έννοώ.

— Δυστυχώς αυτού κατήντησα.

Και ό δούξ άφηγήθη, πώς είχε ψευσθή τό κατ' άρχάς πρós αυτόν, ύποκρινόμενος έρωτα πρós την Καρολίαν, επί τή άγαθή προθέσει νά έμπνεύσει εις εκείνον έρωτα· πώς, βλέπων ότι άπετύγχανε, διενόηθη ν' άγαπηθή ό ίδιος χωρίς ν' άγαπήσει· και πώς επί τέλους είχε έρωτευθῆ πραγματικώς χωρίς καμμίαν νά έχη βεβαιότητα ότι άντηγαπάτο. Προσέθηκεν έν τούτοις, ότι ήλπιζε νά νικήσει, ήρκει μόνον νά μή δηλώσει τόν έρωτά του, και διηγήθη ταύτα πάντα διά λέξεων τόσον λεπτών και δίφορομένων, ώστε άδύνατον άπέβη εις τόν μαρκήσιον νά νουθετησει αυτόν χωρίς νά φανῆ γελοίος. Είτα δέ, ότε αυτός συνελθών έκ τῆς καταπλήξσεώς του άπεπειράθη νά τού όμιλήσει περί τῆς ήσυχίας τῆς μητρός των και τῆς άξιοπρεπειάς τού οικου των, μή τολμών έν τή ταραχῆ του ν' άρθρώσει λόγον οιονδήποτε περί τού όφειλομένου εις την Καρολίαν σεβασμού, ό δούξ, φοβηθείς άίφνης τοιαύτην παραινέσιν, ώμοσεν ότι ούδέν ήθελεν επιχειρήσει πρós άποπλάνησιν τῆς άλλ' ότι άν αυτή άίφνης γενναίως, άνευ όρων και ύπολογισμών, προσεφέρετο εις αυτόν, ήτο ικανός νά την νυμφευθῆ.

Ήτο άρά γε ειλικρινής; Ίσως ναι, ως ύπῆρξε πάντοτε, όσάκις ή έπιθυμία προέτρεπεν αυτόν εις έπιχειρήσιν, όθεν τόν άπέτρεπε κατόπιν τό πάθος.

Έπειδή δέ όμιλει μετά τινος πεποιθήσεως, ό μαρκήσιος δέν έτόλμησε νά έκφρασθῆ κατά τῆς παραδόξου ταύτης ύποτροπῆς. Ήξευρεν ότι ή μητηρ του δέν ήλιαιεν εύπρόσωπόν τινα γάμον τού υιού τῆς εκείνου, ούτινος δέν εξέτιμα τόν χαρακτήρα· ό δέ δούξ τῷ άπεδείκνυε δι' ισχυρών έπιχειρηματων ότι εκείνος ακριβώς, εις όν ούδεμία πλέον φιλοδοξία ήτο έπιτετραμμένη, ήτο τού μέλλοντός του ό κυριος.

— Βλέπεις, τῷ ειπε συμπεραίνων, ότι όλα αυτά εινε σοβαρώτατα. Ήθέλησα και πάλιν, τό έξομολογούμαι, νά στήσω παγίδα, άλλ' άπόφασιν είχα νά μή ώφεληθῶ, και τούτο, έννοεις, ήτο άστειότης άπλή χωρίς καμμίαν σπουδαίότητα. Αλλά συνελήφην εις τούς βρόχους μου, και τώρα πάσχω πολύ. Δέν σου ζητώ νά με βοηθήσεις, άλλά σου άπαγορεύω, έν όνόματι τῆς

άγάπης μας, νά έπενεργήσης εις οιονδήποτε, διότι άν φοβήσης την δεσποινίδα Σαιν-Ζενέ, θά μ' έξερεθίσης ίσως, και τότε δέν έγγωμαι τίποτε. Ή, άν κατορθώσης νά με κάμης νά παραιτηθῶ, θά έξερεθισθῆ ίσως εκείνη και θά κάμη καμμίαν τρέλλαν. Αφού τά πράγματα έφθασαν όπου έφθασαν, και μόνον τό άπρόοπτον δύναται νά φέρη την λύσιν, μή άναμιγνύσαι, και έσο βέβαιος ότι έν πάση περιπτώσει θά φερθῶ εις τρόπον ώστε νά μή προσβάλω την λεπτότητά σου, μήτε νά ταραξῶ την ζωήν τῆς μητρός μας, και τās άπαιτήσεις τῆς φιλοξενίας την όποιαν μου χορηγῆς.

ΙΑ'

Διαρκούντος τού άλγεινού τούτου διά τόν μαρκήσιον διαλόγου, ή Καρολίνα είχε μετά τῆς μαρκησίας συνομιλίαν, ήτις δέν την έτάραττε μέν άλλά και δέν την εφείδρυνεν. Η μαρκησία, προσηλωμένη δλη εις τά σχέδιά τῆς, άπεκαλύψεν εις την νεαράν αυτής έμπιστον οικογενειακήν φιλοδοξίαν τοιαύτην, όποιαν εκείνη ούδέ καν ύπώπτευεν. "Ό,τι ιδίως ήγάπα κ' εθαύμαζε τῆς μαρκησίας, ήτο ή ιπποτική τῆς άφιλοκέρδεια, και ή έγκαρτέρησις αυτής πρós τά τετελεσμένα γεγονότα και την άπώλειαν τού πλούτου τῆς. Αλλ' έβλεπε νυν, ότι έπρεπε νά έλαττώσει τόν θαυμασμόν τῆς, και ότι πάσα εκείνη ή μεγαθύμος φιλοσοφία ήτο ένδυμα μόνον ωραίον ωραίως φερόμενον. Και δέν υπεκρίνετο μέν ή μαρκησία, διότι γυνή τοσοούτον μεταδοτική δέν ήτο δυνατόν νά ενεργῆ έκ σκέψεως και προμελέτης. Αλλ' άρμοζομένη πρós τās περιστάσεις, ούδόλως ενόμιζεν εαυτήν άσυνεπή, ισχυριζομένη μέν ότι θά προτίμα ν' άποθάνη τῆς πείνης ή νά ίδη ένα τών υιών τῆς πλουτούντα δι' έξευτελισμού, άλλά και λέγουσα συγχρόνως, ότι εινε σκληρότατον ν' άποθάνη τις τῆς πείνης, ότι ή ζωή τῆς ήτο ζωή στερήσεων και ή τού μαρκησιου άληθές καθαρτήριο, και ότι τέλος δέν δύναται τις νά ήνε εύτυχής, όσάκις μεθ' όλης τῆς τιμῆς και τῆς υπερηφανείας, ήν δικαιολογεί άμωμος συνείδησις, δέν έχει τούλάχιστον και διακοσίων χιλιάδων φράγκων εισόδημα.

Η Καρολίνα ένόμισεν ότι ήδύνατο νά τολμήσει γενικώς τινος ένστάσεις, ως ή μαρκησία άπέκρουσε ζωηρότατα.

— Δέν πρέπει, ειπεν, οι υιοί των μεγάλων οικογενειών νά υπερέχωσι πάσης κοινωνικής τάξεως; Τό δόγμα αυτό έπρεπε νά τό έχετε και σεις, ήτις κατάγεσθε εξ ευγενούς οικογενείας. Έπρεπε νά έννοήτε, ότι οι ευπατριδαι έχουσι ανάγκας μεγαλοδωρίας, αίτινες και δικαίαι εινε και υποχρεωτικαι ίσως, και ότι όσον ύψηλότερον εύρίσκονται τά πρόσωπα ταύτα, τόσον περισσότερόν επιβάλλεται εις αυτά νά έχουσι περιου-

σίαν ανάλογον πρὸς τὴν ὑψηλὴν των θέσιν. Ὑποφέρω φρικτά, σὰς ὁμολογῶ, ὅταν βλέπω τὸν μαρκήσιον νὰ κάμνη μόνος του τοὺς λογαριασμούς του μὲ τοὺς μισθωτοὺς του, νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἀποφυγῆς τῶν περιπτώων ἀλλ' ἀναποφύεσκτων πολλακίς ἐξόδων, καὶ ν' ἀσχολῆται πολλακίς ἐν ἀνάγκῃ κατεῖς αὐτοὺς τοῦ μαγειρείου μου τὰς λεπτομερείας. Ὅστις γνωρίζει τὴν ἀπορίαν μου, πρέπει νὰ θαυμάσῃ ἀληθῶς βλέπων αὐτὸν βλαπτόμενον τόσον διὰ νὰ μὴ στερηθῶ ἐγὼ τίποτε. Ἄλλ' ὅστις δὲν τὴν φαντάζεται ἀκριβῶς, μὰς νομίζει βεβαίως φιλαργύρους, καὶ ὁμοίους πρὸς τοὺς μικροὺς ἀστοὺς τῶν πόλεων.

— Ἀφοῦ λοιπόν, εἶπεν ἡ Καρολίνα, σὰς στενοχωρεῖ τόσον ἡ ζωὴ σας, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον ἀνετον, ἐντιμον, ἐνδοξον μάλιστα, εὐχομαι ὁ γάμος αὐτὸς νὰ ἐπιτύχῃ, διότι ἄλλως, ἐν ἀποτυχίᾳ, θὰ σὰς ἐχρειάζετο νέα προμήθεια θάρρους. Ἐν τούτοις ἂν μοῦ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ ἔχω γνώμην...

— Πάντοτε πρέπει νὰ ἔχῃ τις γνώμην. Εἰπέτε την, ἀγαπητῆ μου.

— Νομίζω ὅτι τὸ φρονιμώτερον καὶ τὸ ἀσφαλέστερον εἶνε ν' ἀποδεχθῆτε τὸ παρὸν ὡς ἀνεκτόν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ παραιτηθῆτε τοῦ περιού ὁ λόγος συνοικεσίου.

— Καὶ τί σημαίνει ἂν πλανηθῶ, καλὴ μου κόρη; Τὸ φοβεῖσθε σεῖς δι' ἐμέ; Ἡ διάλυσις τῶν ἐλπίδων δὲν φονεῖ, ἐνῶ ἡ ἐλπίς ζωογονεῖ. Ἄλλὰ διατὶ ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἰδικῶν μου ἐλπίδων;

— Ὡ! δὲν ἀμφιβάλλω, ἀπήνησεν ἡ Καρολίνα. Διατὶ ν' ἀμφιβάλλω, ἂν ἡ δεσποινὶς Ξαϊντράϊγ εἶνε τόσον τελεία ὅσον τὴν λέγουσιν;

— Εἶνε τελεία, τὸ βλέπετε, ἀφοῦ ἐκλέγει τὴν ἀξίαν καὶ ἀρκεῖται εἰς τὰ ἰδικὰ της πλοῦτη.

— Τοῦτο δὲν μοῦ φαίνεται δύσκολον, διενόηθη ἡ Καρολίνα.

Ἄλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ εἶπῃ τί, καὶ ἡ μαρκησία ὑπέλαθεν.

— Ἐπειτα... Ξαϊντράϊγ! συλλογίζεσθε, ἀγάπη μου τὸ γόητρον τοιοῦτου ὀνόματος; Δὲν βλέπετε ὅτι κόρη τοιοῦτου γένους δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἀτελὲς μεγαλεῖον; Σεῖς, — τὸ παρετήρησα ἐνίστε — δὲν ἔχετε πολλὴν πεποιθησιν εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ γένους ἀρετάς. Ἴσως ἐφιλοσοφήσατε περὶ τοῦτου περισσώτερον τοῦ δέοντος. Μὴ πιστεύετε ὅμως τὰς νέας αὐτὰς προλήψεις καὶ τὰς ἀξιώσεις τῶν κυρίων ὀψιπλοῦτων! Εἰς τὸ πείσμα των, οἱ οὐδαμνοὶ ἄνθρωποι δὲν ἔχουσιν εὐγένειαν καρδίας. Τὸ κληρονομικὸν ἀμάρτημα τῆς φειδοῦς καὶ τῆς φιλαργυρίας θὰ πνίγῃ πάντοτε τὰς ὀρμάς των. Δὲν θὰ τοὺς ἰδῆτε ποτὲ νὰ θυσιάσωσιν τὴν περιουσίαν των καὶ τὴν ζωὴν των ὑπὲρ μιᾶς ἰδέας, ὑπὲρ τῆς θρησκείας των, τοῦ ἡγεμόνος των, τοῦ ὀνόματος των. Ἡμποροῦν ν' ἀνδραγα-

θήσουν ἐκ φιλοδοξίας· ἀλλὰ θὰ τὸ κάμουν πάντοτε πρὸς ἀτομικὸν συμφέρον, νὰ ἦσθε βεβαία.

Ἡ Καρολίνα ἐπειράχθη ἐκ τοῦ ἀκράτου αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς μαρκησίας ὑπὲρ τῆς εὐγενείας· εὐρε δὲ μέσον ν' ἀλλάξῃ ὀμιλίαν. Ἄλλὰ διαρκούντος τοῦ γέυματος ἀπησχόλησεν αὐτὴν ἡ σκέψις, ὅτι ἡ γηραιά της φίλη, ἡ φιλόστοργος θετή της μήτηρ ἔτασσε αὐτὴν ἐν δευτέρᾳ ὄλως μοίρᾳ. Ἐνόμισεν ἴσως ἐκείνη ὅτι ἡδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ τοιοῦτοτρόπως πρὸς κόρην εὐγενεῦς, φυσικὴν ὀπκδὸν τοῦ συστήματος τῶν ὑγιῶν ἀρχῶν. Ἡ Καρολίνα ὅμως ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, καὶ δικαίως, ὅτι ἡ εὐγένειά της ἦτο λίαν πενιχρὰ καὶ ἀμφίβολος ἴσως. Οἱ πρόγονοὶ της παλαιοὶ δημοτικοὶ ἄρχοντες ἐν ἐπαρχίᾳ, εἶχον ἐξευγενισθῆ ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', ὁ δὲ πατήρ της οὐδεμίαν ἠσθάνετο ὑπερηφάνειαν φέρων τὸν τίτλον τοῦ ἱππότου. Ἐβλεπε λοιπόν, ὅτι ἡ περιφρόνησις τῆς μαρκησίας πρὸς τὰς κατωτέρας τάξεις ἦτο ζήτημα ποσοῦ, καὶ ὅτι κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ἐθεώρει ἔτι μᾶλλον ὑποδεεστέραν κόρην τινὰ πτωχὴν καὶ μικρὰν ἔχουσαν τὴν εὐγένειαν.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη δὲν προξένει ἀνόητον λύπην εἰς τὴν δεσποινίδα Σαῖν-Ζενέ, ἀλλ' ἡ φυσικὴ της εὐθύτης ἐπανίστατο κατὰ τοιαύτης ἀδικίας, ἐπιβαλλομένης τοσοῦτον αὐθεντικῶς δικῆν καθήκοντος εἰς τὰς πεποιθήσεις της.

— Πῶς λοιπόν, διενεοῖτο, ἡ ζωὴ μου, ζωὴ πτωχείας, ἀφουσίσεως, θάρρους καὶ ἐν τούτοις εὐθυμίας, ἡ ἐκουσία μου ἀπάρνησις πάσης βιωτικῆς χαρᾶς, οὐδὲν σημαίνουσιν ἀπέναντι τοῦ ἠρωϊσμοῦ μιᾶς Ξαϊντράϊγ, ἥτις φρονεῖ ὅτι δύναται ν' ἀρκεσθῆ εἰς διακοσίων χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, ἵνα νυμφευθῆ τέλειον ἄνδρα; Αὐτῆς ἡ ἐκλογὴ εἶνε ἀξιοθαύμαστος διότι καταγέται ἀπὸ τοὺς Ξαϊντράϊγ, κ' ἐμοῦ ἡ θυσία εἶνε πρᾶγμα κοινὸν καὶ ἀπλῆ ὑποχρέωσις διότι καταγόμεαι μόνον ἀπὸ τοὺς Σαῖν-Ζενέ;

Ἡ Καρολίνα ἀπεδίωξε βαθμηδὸν τὰς σκέψεις ταύτας, ἄς ἐγέννα δικαία προσβληθεῖσα φιλοτιμία, ἀλλὰ τὰ ἔχνη των παρέμειναν ἐλαφρὰ ἐπὶ τῆς ἐκφραστικῆς της μορφῆς. Ἡ ἀληθὴς καὶ νεαρὰ καλλονὴ οὐδὲν δύναται νὰ κρύψῃ. Ὁ δοῦξ παρετήρησε τὴν μαρτυρίαν αὐτὴν, καὶ ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν κρυφίαν ἐκείνην λύπην. Ἡῤῥησε δὲ ἡ πλάνη του, ὅτε εἶδε τὴν δεσποινίδα Σαῖν-Ζενέ ἔτι μᾶλλον περιεσκεμμένην, καὶ τοὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀνακτῆσῃ τὴν συνήθη αὐτῆς εὐθυμίαν. Τοῦτου ὅμως ἀληθὴς αἰτία ἦτο ἄλλη. Ἡ Καρολίνα εἶχεν, ὡς συνήθως, ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τὸν μαρκήσιον περὶ τινων λεπτομερειῶν τῆς ἐσπερινῆς τοῦ οἴκου διοικήσεως, ἐκεῖνος δὲ, ὁ τοσοῦτον συνήθως ἀβρόφρων, τὴν ἠνάγκασε, μὴ προσέχων, νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν λόγον. Ἐνόμισεν αὕτη ὅτι εἶχε κ' ἐκεῖνος μερίμνας ἐνδομύχους. Ἄλλὰ δις καὶ τρίς ἀπήνησεν τὸ ψυχρὸν καὶ πε-

ριφρονητικὸν σχεδὸν βλέμμα του. Καταπλαγεῖσα καὶ περίτρομος ἀπέμεινε σκυθρωπὴ καὶ ἠναγκάστη, ἐρωτηθεῖσα, νὰ προφασισθῇ ἡμικρανίαν.

Ὁ δούξ ὑπόπτευσε ἀμυδρῶς τὴν ἀλήθειαν, ὡς πρὸς τὸν ἀδελφόν του· ἀλλ' ἡ ὑπόψια αὕτη διελύθη, εὐθὺς ὡς εἶδεν αὐτὸν ἀναγκτῶντα τὴν φαιδρότητά του. Δὲν ἐμάντευσε ὅποια ἀπόγνωσις καὶ ἀντίδρασις ἐκυρίευσεν ἀλληλοδιαδόχως τῆς τεταραγμένης ἐκείνης ψυχῆς, καὶ νομίζων ὅτι ἡδύνατο ἀταράχως ν' ἀσχοληθῇ περὶ τὴν Καρολίαν, τῇ εἶπεν:

— Σεῖς πάσχετε, βλέπω· πάσχετε πολύ. Προσέξατε, μητέρα, πρὸ τινος καιροῦ ἡ δεσποινὴ Σαίν-Ζενέ εἶνε συχνάκις ὠχρά.

— Νομίζεις; ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, θεωροῦσα συμπαθῶς τὴν Καρολίαν. Εἰσθε ἀδιάθετος, ἀγαπητῇ μου; Μὴ μοῦ τὸ κρύπτετε.

— Εἶμαι θαυμάσια, ἀπεκρίθη ἡ Καρολίνα. Σήμερον μὲ προσέβαλεν ὀλίγον ὁ ἥλιος· ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε.

— Τούναντιον, εἶνε καὶ τι, εἶπεν ἡ μαρκησία, παρατηροῦσα αὐτήν. Ὁ μαρκήσιος ἔχει δίκαιον. Εἰσθε πολὺ χαλασμένη. Νὰ ἐξέλθετε ὀλίγον εἰς τὸν δροσερὸν ἀέρα, ἢ τὸ καλλίτερον ἴσως, ν' ἀποσυρθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας. Ἐδῶ κάμνει πολλὴν ζέστην. Περιμένω ἀπόψε ἕνα σωρὸ γείτονας. Δὲν σὰς χρειάζομαι καὶ σὰς δίδω τὴν ἐλευθερίαν σας.

— Ξεῦρετε τί θὰ σὰς ὠφελοῦσε; εἶπεν ὁ δούξ πρὸς τὴν ταλαίπωρον Καρολίαν, ἢν μεγάλως ἠνώχλει ἢ πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη γενικὴ προσοχή. Νὰ ἰππεύσετε ὀλίγον. Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἀγροτικὸν τετράποδον, περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ὠμίλουν πρὸ ὀλίγου, εἶνε πολὺ ἡσυχον καὶ ἔχει κνήμας λαμπράς. Θέλετε νὰ δοκιμάσετε;

— Μόνη της; εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἴππον ἐντελῶς ἄγνωστον;

— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ δεσποινὴ Καρολίνα θὰ διεσκέδαζε. Εἶνε γενναία καὶ δὲν φοβεῖται τίποτε, τὸ ἤξεύρω. Ἐπειτα θὰ τὴν προσέξω ἐγὼ, ἐγγυῶμαι.

Ἐπέμεινε δὲ τόσον, ὥστε ἡ μαρκησία ἠρώτησε τὴν Καρολίαν, ἂν πραγματικῶς μικρὸς τις ἔφιππος περίπατος δὲν θὰ τὴν εὐχαρίσει.

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκείνη, παρασυρομένη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ἢν ἠσθάνετο ν' ἀποσιεῖ τὴν βαρυθυμίαν αὐτῆς. Εἶμαι ἀρκετὰ παιδί, ὥστε νὰ αἰσθανθῶ εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ θὰ ἐπρωτίμων ἄλλην ἡμέραν. Δὲν ἠθέλον νὰ γίνω θέαμα εἰς τοὺς ξένους τοὺς ὁποίους περιμένετε, τόσον μᾶλλον ὅσον ἡ πρώτη μου ἀπόπειρα θὰ εἶνε πιθανῶς πολὺ ἀδεξία.

— Πηγαίνετε εἰς τὸν δρυμόν, εἶπεν ἡ μαρκησία. Εἶνε τόσον βαθὺς καὶ σύκιος, ὥστε δὲν θὰ ἰδῇ κανεὶς τὴν πρώτην σας δοκιμὴν. Ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ, κάποιος ἔφιππος. Ὁ

γέρον Ἄνδρέας, παραδείγματος χάριν. Ἴππεύει καλά, κ' ἔχει ἄλογον φρόνιμον, μὲ τὸ ὅποιον ἐν ἀνάγκῃ ἠμπορεῖτε ν' ἀνταλλάξῃτε τὸ ἰδικόν σας, ἂν ἦνε πολὺ τρελλόν.

— Ναί, ἔτσι νὰ γίνῃ! εἶπεν ὁ δούξ. Ὁ Ἄνδρέας ἰππεύει τὴν γραῖαν λευκὴν, ἐγὼ ἐπιστατῶ εἰς τὴν ἀναχώρησιν, καὶ τὸ πρᾶγμα πηγαίνει θαυμάσια.

— Ἄλλ' ἐπίπιον γυναικεῖον; παρετήρησεν ἡ μαρκησία, ἀδιαφοροῦσα κατὰ τὸ φαινόμενον περὶ τὴν ἰππικὴν αὐτὴν ἐκδρομὴν.

— Ὑπάρχει ἐν, τὸ εἶδα εἰς τὴν ἀποθήκην, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ δούξ· πηγαίνω νὰ φροντίσω.

— Καὶ ἀμαζών; εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ἀρκεῖ ἐν οἰονδήποτε μακρὸν φόρεμα, εἶπεν ἡ Καρολίνα, ἀποφασίσασα αἰφνης ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τοῦ δυσμενοῦς ἤθους τοῦ μαρκησίου καὶ νὰ φύγῃ τὴν παρουσίαν του.

Ἡ μαρκησία τῇ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ ἐτοιμασθῇ, καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ δευτέρου υἱοῦ της ἀπῆλθεν εἰς προϋπάντησιν τῶν ἐρχομένων ἐπισκέψεων.

Ὅτε ἡ δεσποινὴ Σαίν-Ζενέ κατέβη τὴν περίστρογον κλίμακα τοῦ παρακειμένου εἰς τὸ δωμάτιόν της πυργίσκου, εὔρε τὸν Ἴππον ἐπισεσαγμένον καὶ κρατούμενον παρὰ τοῦ δουκὸς αὐτοῦ, ἐνώπιον τῆς μικρᾶς ἀψιδωτῆς θύρας ἣτις ἦνοιγε πρὸς τὴν αὐλήν. Παρίστατο δὲ καὶ ὁ Ἄνδρέας, ἰππεύων γηραιὰν τινα φορβάδα χρησιμεύουσαν εἰς μετακόμισιν λαχάνων, παροιμιακῆς ἰσχύτητος καὶ οἰκτρῶς συνεσκευασμένην, διότι ὁ σταῦλος ἦτο εἰς ἐντελῆ παραλυσίαν. Ὁ Μαρκήσιος, στενοχωρημένος οἰκονομικῶς πολὺ περισσότερον ἢ ὅτι ὠμολόγει, εἶχε προφασισθῇ ἔλλειψιν προνοίας, ὁ δὲ δούξ, μαρτυρῶν τὴν ἀλήθειαν, εἶχε δηλώσει, ὅτι τὸ κατ' αὐτόν, ἐπρωτίμα νὰ ἀπέρχεται εἰς θήραν πεζός, ἵνα πολεμῇ τὴν εὐσαρκίαν του.

Ἡ συσκευὴ τοῦ Ζακέ — οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἀγροτικὸν ἵππαιον, ὅπερ ἀπὸ δώδεκα ὠρῶν εἶχε προβιβασθῇ εἰς τὸ ἀξίωμα ἵππου ἰππασίας—δὲν ἦτο εὐκόλον πρᾶγμα, ὁ δὲ Ἄνδρέας, ἐνεὸς ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἰππασίας, δὲν θὰ κατῴρθου βεβαίως νὰ εὕρῃ τόσον γρήγορα τὸ γυναικεῖον ἐπίπιον καὶ νὰ τὸ καταστήσῃ χρήσιμον. Ὁ δούξ μόνος του συνετέλεσε πάντα ἐντὸς τεταρτου ὥρας, μετὰ θαυμασίας ταχύτητος καὶ δεξιότητος. Ἦτο κἀθιδρος, ἡ δὲ Καρολίνα κατεθρομβήθη ὅτε τὸν εἶδε κρατοῦντα τὸν πόδα της, ἵνα τὴν βοηθήσῃ νὰ ἰππεύσῃ, διορθοῦντα τὸ ἵπποστόμιον καὶ σφιγγοντα τὴν μασχαλιστῆρα ὡς ἐξ ἐπαγγέλματος ἵπποκόμος, γελῶντα περὶ τῆς δυσαρμονίας ὄλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων καὶ ἀποδεχόμενον φαιδρῶς τὴν κατάστασιν αὐτὴν μετὰ μυρίων ἐνδείξεων ἀδελφικῆς μερίμνης.

Ἐπεται συνέχεια.